Микола Руденко

Метафізична поема

1. Нірвана

Якщо лягти на нари і до неба

Підняти очі —

В той малий квадрат,

Який дарує інколи для тебе

Жаданий промінь сонця із-за ґрат.

Якщо машин гудіння монотонне

Кудись відступить за глуху стіну —

Тоді у споминах душа потоне

І я в минуле думку пожену.

Чия була це воля і закон чий?

Чому зі мною скоїлось отак?..

Був той Едем, що називався Конча.

Там жив піїт — до райських справ мастак.

Світ був придатком до тієї хати,

Що мала безліч дорогих принад.

Які троянди він навчивсь кохати!

Який він викохав розкішний сад!

Там чергувались музика і тиша,

Щось феї шепотіли гаряче.

Здавалось, чорт йому дітей колише,

Вода нагору — й та сама тече.

А він статечно ходить, оглядає

Зелені володіння з-під руки...

Аж соромно стає, коли згадаю,

Який я був порожній в ті роки.

Та, мо', тому, що якось я із дому

Злітав за Атлантичний океан —

У день один зненацька усвідомив:

Земля — це тільки стереоекран.

І відбувається на ньому дія,

У котрої відносна новизна.

А хто ж насправді нами володіє?

Статисти ми, чи зорі —

Хто це зна?..

І видався мені убогим, сірим

Той водевіль, що вийшов на екран.

Вже ні очам, ні пальцям я не вірив.

Немов життя —

Це був лише обман.

Весь збурений по вінця, до нестями,

Я намагався розгадати світ.

Я ще не знав,

Що він — поза чуттями:

Його не оком —

Духом бачить слід.

Та все ж, спиняючись під осокором,

Здіймав до неба непорушний зір.

Можливо, справді я здавався хворим —

Такий пішов про мене поговір.

Заглиблення у себе не минало

Безрезультатно:

Я вже добре знав,

Що трудова теорія сконала —

Її небесний промінь розтинав.

Той промінь, котрий з одного зерняти

Дає нам тридцять...

Вартість? Це ж вона!

Якби сміливу думку не спиняти,

Тут деякі відмерли б імена.

Та я ще був до цього не готовий —

Ще не відчув із Всесвітом злиття.

Тоді й прийшов отой удар раптовий,

Який змінив усе моє життя

П'ятнадцять літ тому.

Кінчалось літо.

Мене чекали снідати в саду

Та, що була дружиною, і діти.

Я й сам уже гадав:

Ось-ось піду.

Тим часом я спинивсь на розрахунку:

Продукт сукупний має п'ять частин.

За логікою шикувалось струнко:

Ісус Христос...

І п'ять Його хлібин.

Адже ж не золото в основі —

Злаки!

Зерно й солома, їжа для людей

Та для тварин...

З'явилися ознаки

Порушення усталених ідей.

Ознаки катастрофи.

Помирала

Система ціла. Йшов над нею суд.

Я розумів: звичайно, що до рала

І до землі додати треба труд.

Проте леміш, чепіга та підкова

Не родять хліба.

Суть у землі, воді...

Отож заклята вартість додаткова —

Насправді тіло Боже...

І тоді...

Не знаю як —

Та розказати мушу

Пригоду несподівану оту:

Шість крил вогненних підхопили душу

І понесли в небесну повноту.

І закрутився світ перед очима.

Упав Святий Вогонь,

Немов удар.

Шість крил я відчував поза плечима

І дивну Силу —

Занебесний дар.

Шість полум'яних крил. А тіло — де ти?

Я за столом, пригадую, сидів.

Але здавалось: на шляхах планети

Вже не лишалося моїх слідів.

Земля відмерла, і відмерло тіло —

Є тільки променева суть моя.

Ця безтілесна суть кудись летіла —

Моє прозоре шестикриле "я".

Ні краєвидів, ні облич, ні тіней —

Предметність, речовинність тут чужа.

Немовби ти — лиш вібрування ліній,

Звук, що себе істотою вважа.

Весь простір виткано із нот і звуків.

Вони — це люди й ангели. Вони —

Слова, що стануть душами онуків.

Сонця, в яких живуть твої сини.

Ти — цілий Всесвіт. Ти — живе проміння,

Бо тільки світло тілом є твоїм.

Звикай до вічності. Надбай уміння

В безмежності впізнати справжній дім.

Я довго ще не вірив, хоч носила

Мене живого з того світу в сей

Безсмертна, вогняна, біблійна Сила,

Про котру людям розповів Мойсей.

Себе в печери кидали довіку,

Були готові все життя віддать —

Аби колись упала чоловіку

Оця найбільша Божа благодать.

Хтось у житті сягав святого змісту —

І Церква, й світ пишалися отим.

Чому ж мені те впало —

Атеїсту,

Що був ізмалку зовсім не святим?

І хоч ніколи не брехав нікому,

Не лицемірив, щоб дістать верхів,

Але ж не міг так просто, наче кому,

Підчистити своїх земних гріхів.

Отож не ждав, не мріяв, що дістану

Убогим духом занебесну твердь...

Та всім єством поринувши в нірвану,

Я розумів, що то була не смерть.

Не смерть — я жив,

Хоч бачив те, що другий

Лиш після смерті зможе осягти.

Святий Вогонь, немов правиця Друга,

Для мене відкривав живі світи.

Я зважив: не повірить ні єдина

Душа, що Бога раптом я зустрів.

Ген та, яка була моя дружина,

З Літфонду викликає лікарів.

Я їй сказав. Так, я сказав про Бога.

Вона ж своє: не кінчиться добром.

Яка в її очах була тривога!

Одразу ж запідозрила синдром.

Я зрозумів: признався недоречно.

Її завжди втішало лиш земне.

Я посміхався. Щось доводив ґречно.

Але вона вже втратила мене.

Я був тепер не здатний на щоденне

Длубання в темряві, в міщанськім злі.

Та й що за посмішка була у мене,

Коли я жив уже не на землі?..

Напевне, виглядав якимось блазнем —

Бо щось вдавать не вмію й не люблю.

(Тепер, коли зробився політв'язнем,

Я з примусу нічого не роблю).

О Земле! Мій маленький, грішний атом!

Домівко заморочена моя!

Десь на тобі з білковим автоматом

Говорить лікар —

Але то не я.

Не я —

Лише моє покірне тіло,

Яке тримає руки на столі.

Воно ходило чи воно сиділо,

А дух мій жив уже не на землі.

Тепер піду, високих думань повний,

Серед злостивих дурнів та нетям.

І, переплавлений, як віск церковний,

Зречусь того, що називав життям.

Нехай настануть будні кращі й гірші,

Але віднині до останніх днів

Зречусь легких видань, газетних віршів,

Чиновних шанувань та орденів;

І навіть слави — слави ветерана,

І хати у розкішному саду,

І добрих страв, і спокою для рани,

І врешті до в'язниці добреду.

Не вбережуть мене усмішки чемні

Від наклепів та невиправних бід...

Які ж бо ми порожні та нікчемні —

Ми, що пнемось переробити світ!

2. Піфагор

Той, хто знає мене —

Вірить кожному слову моєму.

Але ти, що не віриш,

Самому мені поясни:

Як це сталось, що я

Цю свою духоборчу поему

Починати в концтаборі мушу

Лихої весни?

Пояснити не зможеш —

Тож вірити мусиш поету.

Я не казку розказую —

Все це насправді було.

Сто мільярдів дворуких

Відвідало нашу планету —

І однаково бачили люди,

Де Бог,

Де диявол,

Де зло.

Сто мільярдів у тисячах літ

Без брехні, без гордині

Прихиляли коліна...

Як смієш не вірити їм —

Серцю їхньому, мозкові?..

Раз ти не віриш людині,

То кому ж ти повірив

У гонорі згубнім своїм?..

Я не казку розказую.

Я, що народжений вдруге —

Вже від Батька Небесного, —

Бачився з Сином Людським.

Він мене обіймав, як духовного брата,

Як друга.

І ні з ким я отак не зріднився,

Як з Ним.

Не молитви потрібні Йому,

Не церковні кадила —

То не сутнє...

А сутнє сьогодні одне:

Щоб отут, на землі,

Де душа Його вічна ходила,

Вільне Слово воскресло

Й прославило царство земне.

То навіщо ж Йому

Вихваляння й церковні принади?

Не в терновім вінку —

В дротяному Його голова.

Він — Дух Сонця.

Він — Логос.

Посланець тієї Монади,

Про яку ти почуєш від мене

Правдиві слова.

Я летів шестикрилий.

Яка ж то була насолода!

Ні, Земля своїм дітям

Таких насолод не дає.

Ви картин вимагаєте?

Їх не було, бо Природа

Лиш у плоті

Спроможна явити обличчя своє.

Плоть була на землі.

Там лишилось усе, що для ока.

Я дивився не оком, а духом.

О брате, повір:

Хоч довкола світилась безодня

Широка, глибока,

Зір духовний —

То є наймогутніший зір.

Якщо Сяйвом Полярним

Ти здатний себе уявити

Чи веселкою в небі...

Якщо ти зумієш отак

Щиру душу вдягнути,

Щоб власне обличчя явити

Перед Богом могла —

Ти мислитель уже, не простак.

Я — Безсмертний Вогонь.

І моя невичерпна могутність

Не дивує мене.

Поруч сотні вогнів золотих.

Це і є справжнє "я".

Безвідносна, усталена сутність.

А земне існування —

Одне з перевтілень простих.

Як, скажімо, у гусені,

Котра метеликом стане.

Це чомусь зрозуміло.

Це — істина, не сухозлоть.

Ген сніжинка на вії дрижить,

За хвилину розтане —

І вона вже тепер

Океану схвильована плоть.

То чому ж ти гадаєш,

Що гусінь багатша від тебе —

В неї є перевтілення,

В тебе відсутній цей дар?..

Найпростішим безсмертям

Завжди володіла амеба,

А твоє — найскладніше.

Так ти ж над Природою цар!

Був я сяйвом крилатим.

Але відчував: наді мною

Є могутніше сяйво.

І я його світлом живу.

То був дух, що діяння свої

Оповив таїною —

Бо його простоту

Люди тягнуть на стежку криву.

То — Святий Піфагор.

Чи Платон.

Чи безсмертний Спіноза.

А можливо, Христос, Магомет...

Може, досить імен?

Дух живе безіменно —

Як повінь весняна,

Як грози.

Він не стане державним додатком

До ваших знамен.

А прописка і паспорт

Навіщо, панове? Не треба,

Він без паспорта пройде —

Для нього кордонів нема.

Я — Безсмертний Вогонь,

Я вібрую, живий, серед неба.

А довкола врізнобіч —

Глуха сатанинська пітьма.

Де ж мій Друг?

Назову Піфагором,

Бо це не помилка.

Хай він вчителем буде

У нашій небесній ході.

Хай уявить читач,

Як пульсує над скронею жилка,

Як під вітром ворушиться

Срібло в його бороді.

Все це буде доречно,

Якщо речовинності влада,

Котра оку потрібна,

Кайданів не видасть на дух.

Все це буде на користь,

Якщо Галактична Монада

Нам дозволить числом охопити

І Силу, і рух.

Три доби я прожив

З Піфагором.

А потім роками

Я до нього звертався —

Кричав у далекі світи.

Так я й досі живу —

Ніби жар розгрібаю руками:

Хоч навкіл суєта,

Та немає в душі суєти.

3. Монада

Я жив на двох планах — у небі й на землі. Земне тіло моє схилялося за письмовим столом. Духовне "я" було так високо, що земні вібрації не могли на нього вплинути.

В хату заходили сусіди, заклопотано перемовлялися з дружиною, співчутливо хитали головами. Я розумів, що мене мають за хворого, але мені було байдуже до цього.

Я слухав голос Друга — променеві вібрації тієї Монади, яку ми умовилися називати Піфагором. Мови тут у нашому розумінні немає — є то, що прийнято називати телепатією, і все ж мені здавалося, що я чую живий голос.

Піфагор:

Яких ти прагнеш знань? Які бажання

Твоє астральне тіло підняли

В Субстанцію?..

Поет:

Моє астральне тіло?

Хіба ще є й таке?

Піфагор:

Звичайно, є. Та плоть людська, що має у собі

Усі земні хімічні елементи —

Лише скафандр, але ще не людина.

Людське єство — це тільки пружна плазма,

Невидима у світі речовиннім.

То є Живий Вогонь — астральне тіло.

Поет:

Яке ж це тіло, раз воно — вогонь?

Піфагор:

Ця плазма володіє густиною,

Хоч це, по-вашому, скоріше поле.

Та поле у менталі — також тіло.

Адже ж ментальна сфера — тільки душі.

Ти в тілі, чоловіче. Я — душа.

Тебе трима астральна пуповина

На прив'язі. Бо твій скафандр хімічний —

Той біоробот, котрий топче землю, —

Теж дістає підживлення з Монади.

Поет:

Монада? Що це?..

Піфагор:

Звідки ти прийшов?

Невже у вас не знають про Монаду?

Поет:

Я — атеїст. Колись ми починали

З тієї віри, що хімічні вправи

Нас приведуть до синтезу живого.

Піфагор:

О-о, ви раніше синтезуйте смерть!

Поет:

Не розумію.

Піфагор:

Що ж тут розуміти?

Якщо немає смерті, то безглуздо

Життя синтезувати. Є щаблі

У вічній ієрархії живого.

Є безліч сфер. І жити треба так,

Щоб сфера сфері не перешкоджала.

Бо Всесвіт — це велика повнота.

Сам простір... Чуєш, чоловіче?.. Простір —

Це плоть безмежна. Голки не просунеш —

Так простір переповнений життям.

Ви ж робите перетинки в будинках,

Щоб одне одному не заважати.

А Всесвіт — це споруда, когра має

І поверхи, й перетинки, й ліфти.

У мірі густини всі таємниці.

Ти розумієш?..

Поет:

Ніби розумію.

На густину провадиться настройка

Рецепторів чуттєвих. І тоді...

Піфагор:

Так, це формується іще у генах —

В інформативних вузликах живого.

Або, простіше кажучи, це Логос

Усюди запроваджує порядок.

Жива істота бачить сферу ту,

На котру генам видано програму:

Усі густіші сфери — непроникні.

То є земля — вона ляга під ноги.

Розрідження — це небо. А насправді

У кожній сфері є своє життя.

Усі живуть, та кожна сфера бачить

Себе саму — не інших, не сусідів...

Збагни; лише в такому разі можна

Перенаселення не відчувати.

Поет:

Виходить, я своїм астральним тілом

Геть випурхнув за межі біосфери.

Хіба таке трапляється з людьми?

Піфагор:

Трапляється в хвилини потрясіння.

Не з кожним, ясно. Так із океану

Не кожна крапля здатна вийти в небо.

І все ж виходять, і буває дощ.

Духовний дощ — свята потреба людства.

Тому земні поети і пророки

Виходять у астрал та у ментал.

І це природне явище — так само,

Як випадання краплі дощової,

Що згодом у зернині проросте.

Поет:

А Бог? Де Бог, учителю? Чи, може,

Його немає? Є сама Природа —

Живе в живому. То навіщо Бог?..

Піфагор:

Запитуєш чи стверджуєш, поете?

Поет:

Запитую.

Піфагор:

Тоді, будь ласка, слухай.

Сказати можна так: не Бог —

Природа. Але тоді, коли Природа — Бог.

Поет:

Ну, це вже гра словесна.

Піфагор:

Ні, поете.

Не гра, а істина. Бо є Монада.

Та вища сутність всіх речей і явищ,

Без котрої ні світу, ні людей.

Поет:

Відомо, Піфагоре: ти уперше

Це слово вжив. А що за ним стояло —

Того сьогодні вже ніхто не знає.

Число та Слово? Просто одиниця?

Але ж Число і Слово — це не плоть.

Якщо ж ти й простір плоттю називаєш...

Піфагор:

Не просто називаю — це реальність.

Поет:

Матерія? Реальність об'єктивна?

Піфагор:

Є сенс у цих словах — хай буде так.

Поет:

Що здатне вдіять слово проти плоті?

Граніт не можна розколоти словом.

Піфагор:

Але ж його розколює зернятко.

Плоть паростка і мертва плоть граніту —

Де їм зрівнятися у силі й моці?

А паросток, дивись, перемага.

Поет:

Ти ж сам сказав, що мертвого немає.

Тепер зненацька омертвив граніт.

Піфагор:

Це лиш порівняння. Ніщо не мертве,

Крім простору самого...

Поет:

Простір мертвий?

Та це ж матерія!

Піфагор:

У тому й суть. Цю мертву плоть живе зернятко духу

Зсередини зуміло розколоти —

Лише тоді з'явилася Монада,

Яка у центрі Всесвіту живе.

Її не гріх, поете, звати Богом.

Та є межа, є міра і для неї.

Отож вона — Природа водночас.

Бог і Природа — вічний Пан і Тео

В єдиній сутності, в Числі одному —

І через те Число стоїть над світом.

Воно переливається у Слово,

А Слово — це однаково, що Дух.

Поет:

Матерія чи дух — що з них первинне?

Піфагор:

Первинний простір. Але простір — мертвий.

Це ж бо і є ота найперша плоть,

Яку ти звик вважати пустотою.

Холодна, чорно-гаспидна безмежність.

Той моноліт, що був би безжиттєвим,

Якби у ньому не з'явилась іскра.

Якщо бажаєш — запиши рівняння.

У вас тепер є точні еталони —

Додаток до Всесвітнього Числа.

Секунда й сантиметр — земні поняття,

Але твої сучасники навчились

Розмірності Монади Світової

До видимих об'єктів прикладати.

Це лиш емпірика — Святий Вогонь,

Закований в кайдани еталонів.

Ні, я не ворог емпіричних знань.

Та їх замало для людського духу.

Тим часом мій шестикрилий дух, носій мого космічного "я", побачив спалах, що осяяв небо. А за якусь мить на чорному тлі неба з'явилася формула, написана білим полум'ям:

Fmon = .

То була Сила, що створила Всесвіт, — Сила Моносу. Або Сила Монади, що те ж саме. Понад цю Силу більшої, вищої у світі немає.

Величина G — гравітаційна стала, с — швидкість світла у вакуумі.

Досі я нічого не тямив у фізиці, не розумів і не любив формул, і головне: жодної формули не міг запам'ятати. В далекі шкільні роки вчитель фізики ледь-ледь натягував мені трійку. Але ж ці формули я запам'ятав назавжди — вони вкарбувалися в мою пам'ять, наче були випалені на скрижалях Мойсея.

Монада, яку я називаю Піфагором, вібрувала десь недалеко — її променеві вібрації нагадували звуки людського голосу.

Піфагор:

Ну, словом, тут ми маємо Монаду —

Її народження із небуття.

Перекажи це людям, котрі палко

Земне тяжіння прагнуть квантувати,

Щоб витворити фізику єдину.

Нехай квантують — хто їм заважа?

Для мене всі ці формули — умовність.

Та є реальність — променева Сила,

Що породила світ. Я по-земному

Її записую — перекажи!..

Вона та сама всюди — в електроні,

На межах Галактичної Монади

І навіть там, де думання потужне

Галактикам далеким надсилає

Із власних надр Монада Світова.

Поет:

У неї також радіус існує?

Піфагор:

У Світової? Так, це "чорна дірка".

Поет:

Виходить, "чорна дірка" є Монада?

Це ж нісенітниця. Не може бути!

Піфагор:

Не я це вигадав... Скажи, ти здатний

Розсунуть Всесвіт?

Поет:

На таке не здатний.

Піфагор:

Але ж ти розсуваєш! Бо усе,

Що має масу, — розсуває Всесвіт.

А маса є лиш там, де є Монада.

І Сила їй потрібна лиш для того,

Щоб Всесвіт розсувати.

Поет:

Щось чудне. Куди і як безмежність розсувати?

Піфагор:

Безмежність мертва, друже. А Монада

Нагадує голівку шампіньйона,

Яка асфальт собою розсуває.

На неї тисне чорний, мертвий простір.

Вона ж своєю Силою повинна

Живий Вогонь від смерті захистити.

Як він помре, тоді не буде світу.

Лишиться мертва темрява усюди.

Та світ уже ніколи не помре!

Моя рука записала іще одну формулу:

Fmon•Rmon = Mc2.

Добуток Сили Монади на радіус Монади є енергія.

Звідси можна виснувати, що гравітація — це наслідок тиснення з боку світового простору. Складається враження, що земна куля, наприклад, не володіє ні масою, ні енергією — вся її маса зосереджена в Земній Монаді, що не більша за виноградину. Зате Галактична Монада має в діаметрі триста мільярдів кілометрів — в ній можна вмістити всю Сонячну систему. Густина тут мізерна. Всі фізичні дії відбуваються на швидкості світла. Це означає, що в межах Галактичної Монади немає ні атомів, ні електронів, бо на швидкості світла вони неможливі. А що ж там є? Є Плазма, що Мислить, Живий Вогонь. Велетенський Мозок нашої Галактики. Саме звідси я й чув голос Піфагора...

Я мимоволі перехрестився. Це помітила та, що була моєю дружиною. Літфондівський психіатр не забарився. Про те, що я писав якісь формули

й хрестився (отже, психічно хворий!), потім з'явиться власноручне свідчення навіть у моїй "кримінальній" справі. Правду кажучи, мій "кримінал" починався саме в оцих формулах.

4. Вихід із нірвани

Яка енергія! Яка в душі могутність!

Чому в мені живе це відчуття?

А чи космічних думань самобутність

Когось привабить за мого життя?

І серце часом краяла зневіра:

Начальство вбивчу присилає вість —

Мов то були страшні обійми звіра,

Що має знак: 666.

Я вже не знав, що сталося зі мною:

Чув голос Піфагора чи не чув?

Здавався сам собі його луною:

Ось вивільнюсь від тіла й полечу.

Та не летів — лише собі на горе

Ледь не потрапив у лікарню ту,

В якій живуть Ісуси й Піфагори

В епоху недовірливу й круту.

Мені було ясно: від гравітації чекають того, чого в ній немає, але не бачать того, що в ній є. Поки що мало хто усвідомлює, що в проблемі тяжіння значно більше метафізичного, ніж фізичного. Ось, наприклад, як можна записати закон всесвітнього тяжіння:

F = .

Тут r1, та r2 — радіуси Монад. F — Сила Монади, R — відстань між Монадами. Поміж цими записами і записом Ньютона можна поставити знак рівності. Але ж у моєму записі немає речовинних мас — є тільки сили й радіуси. Отже, зникає облудна видимість, котра була абсолютизована — і через те завдала людському мисленню дуже великої шкоди. На авансцену виступає сутність: тільки простір і Сила — більше нічого! Все інше (передусім самі тіла) — комплекси відчуттів. Метафізика, що виростає на ґрунті фізики! Сьогодні люблять казати про стики наук. Оце ж і є стик — в найбільшому, в найголовнішому! Стик фізичного й метафізичного... Або такий приклад. Нещодавно з'ясувалося, що в надрах Сонця термоядерних реакцій немає: звідти не вилітають нейтрино. Та чому ж Сонце світить? Чому світять зорі?

Ось відповідь:

P = .

Пояснюю величини:

P — так звана сонячна стала.

G — гравітаційна стала.

M☉ — маса Сонця.

V☉ — швидкість руху Сонця навколо Галактичної Монади.

R☉ — радіус Сонця.

Rгал. — відстань Сонячної Системи від Галактичної Монади.

Глибоко певен: чим точніше буде обчислено Rгал., тим ближче ми підійдемо до сонячної сталої. Зорі світять тому, що перетинають силові лінії Галактичної Монади. І, зрештою, тому, що простір — це плоть, а не порожнеча, як дехто вважає.

Сонячна стала — фактично не є стала: Сонце то прискорює свій рух, то уповільнює його, бо орбіта Сонця — витягнутий еліпс. Якщо гравітаційна теорія світіння зірок правильна, то протягом галактичного року клімат на земній кулі має різко змінюватись. Але ж саме так це й відбувається насправді!..

Наведена формула здатна також пояснити, чому Юпітер випромінює енергії більше, ніж отримує від Сонця. Та й чого тільки не здатна пояснити Монада! Вона майже нічого в Природі не лишає без пояснень. Не дає пояснень хіба що на одне питання: як пояснити саму Монаду, щоб у неї нарешті повірили?..

5. Фортеця світла

Насолоди такої

Вам, люди, не взнати довіку!

Варто це пережити —

А там хай беруть і ведуть

По дорозі страждань,

Де знущання й тортури без ліку,

Де кривавим хрестом

На Голгофі

Кінчається путь.

Всесвіт став моїм домом:

Я весь його бачив і бачу.

Це щось більше, ніж те,

Про що звикли казати:

Злиття.

Хто спроможний віднині

Зламати гартовану вдачу,

Якщо я тепер знаю:

Попереду Вічне Життя?

Та й не це мене тішило:

Хай егоїсти і сноби

Особисте безсмертя шукають.

У мене від іншого щем:

Кожна зірка й травиця —

Клітини моєї особи.

Я існую усюди —

Мов справді розлився дощем.

Птах у небі — це я.

Хвиля в морі —

Це хвиля на серці.

Білі хмари…

І сонце, і вітер, і грім…

І пшениця, і жито…

І навіть плотвиця в озерці —

Все це іскри життя,

Котре є особисто моїм.

І тягнулася думка туди —

В Галактичну Монаду.

То, по-вашому, Бог —

"Чорна дірка"?!.

Добродії-фізики, ні!

"Чорна дірка" — для вас,

Бо над нею ви втратили владу.

Але ж є ці "дірки"

В Сонці, Місяці —

В кожнім зерні.

Окрім "чорних дірок",

Виявляється, в світі немає

Порошинки найменшої.

Всюди вони — ці "дірки"...

Це — Субстанція, Дух.

Це — та Сила, що Всесвіт тримає.

Це ж Монада!

Малі та великі Монади —

Не вгаслі зірки!

Ієрогліф Природи

Невірно прочитаний вами,

Та ви правильно кажете:

Ось та остання межа,

Де ще фізика здатна

Числом і скупими словами

Повести нашу думку —

Неначе по лезу ножа.

А в глибинах Монади

Кінчається фізика — годі!

Там царює Душа Світова.

І ніякий Ейнштейн

З полум'яних глибин,

Що живуть в герметичній Природі,

Про ту Плазму, що Мислить,

Для нас не добуде вістей.

Там — Субстанція.

Там

Ті духовні підмурки живого,

Що зсередини Всесвіт будують —

Від точки, від Я.

Ані краю-кінця

В чорно-гаспидного,

Світового,

Бездуховного хаосу...

То не жива течія.

Справжній Всесвіт —

Лиш те,

Що обжито зсередини Духом.

Він — конечний...

Він — сфера у сфері...

Він — Бог...

...А тим часом

Життя на планеті

Безжалісним рухом

Мене крутить отам,

Де не ждати мені перемог.

Я простягую руки туди,

Де живе Галактична Монада.

Це — Столиця

Держави Христової,

Це —

Велетенська фортеця,

У котру Іудина зрада

Не вповзла, щоб і там

Потьмарити Христове лице.

Ген комети летять —

А мені видається:

То коні,

На яких виїжджають звитяжці

Із кованих брам.

Зорі в їхніх шоломах,

Свобода у їхнім Законі.

Всесвіт — поле для вільної праці,

Домівка і храм.

Поспішайте, звитяжці Монади,

Бо в Темряви є свої слуги.

Світла повні шоломи

Пролийте у наші краї.

Розпадуться колючі дроти,

На кордонах зростуть лісосмуги.

Солов'ї прикордонникам

Прийдуть на зміну —

Мої солов'ї.

Микола Руденко.

28 травня — 4 червня 1978,

Мордовія